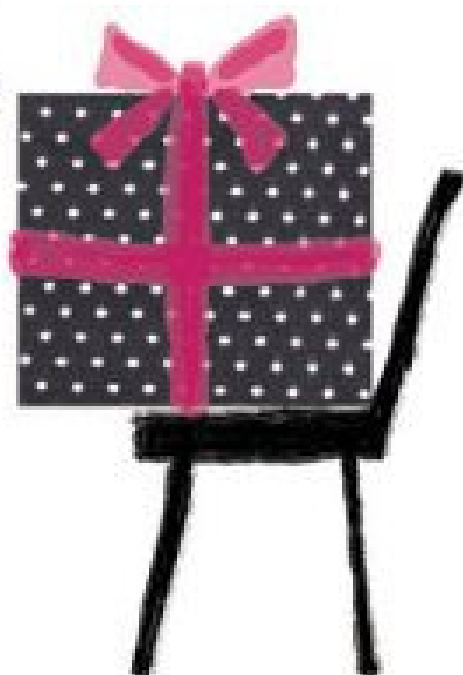
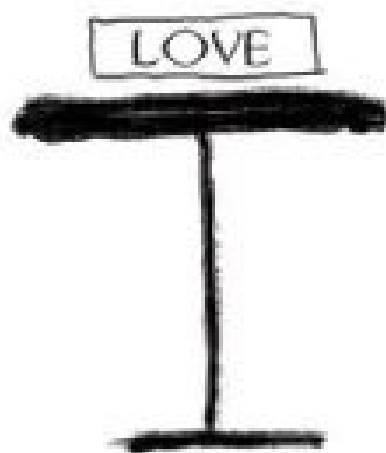

Bởi vì ta yêu THỜ TÌNH TUỔI TRẺ nhau

NXB Hội Nhà văn

Bởi vì ta yêu nhau

THƠ TÌNH TUỔI TRẺ

“Thơ Thơ - Bởi vì ta yêu nhau”

Được xuất bản bởi Công ty TNHH Sách Phương Nam.

Bản quyền tác phẩm thuộc về tác giả.

Công ty Sách Phương Nam mong muốn gặp các tác giả hoặc đại diện gia đình tác giả có bài thơ được sử dụng trong cuốn sách này để gửi sách biểu và nhuận bút. Mọi thông tin đóng góp vui lòng liên hệ theo địa chỉ: Email: bbt.phuongnambook@gmail.com

Trân trọng

BÙI THANH TUẤN

Nổi tiếng trước tuổi 25 với bài thơ được nhạc sĩ Trương Quý Hải phổ nhạc, bài "Hà Nội mùa này vắng những cơn mưa", Bùi Thanh Tuấn làm thơ từ khi còn là sinh viên của trường Đại học Khoa học Xã hội & Nhân văn TP. Hồ Chí Minh, và viết bài thơ nổi tiếng đó lúc anh chưa từng đến Hà Nội.

Hạnh phúc chỉ là

lời nói dối

*Con đường nhỏ sẽ vắng người qua lại
Mai em đi thành phố sẽ tiêu điều
Chim ngừng hát, gió không buồn lay nữa
Cây thẫn thờ đổ bóng xuống quạnh hiu
Khung trời nhỏ buồn riêng tôi trú ngụ
Tiếng cười em, mây đã cuốn đi rồi
Suối tóc ấy, mắt môi xưa ngày ấy
Giờ chỉ là một đốm nhỏ xa xôi...
Làm sao giữ những buồn vui được mất
Trong trái tim chật chội những nghi ngờ
Làm sao xói mảnh vườn xưa căn cỗi
Nếu mùa hè không có những cơn mưa
Nếu mai đây anh vẫn cứ đứng chờ
Thì, hạnh phúc chỉ là lời nói dối...*

- BÙI THANH TUẤN -

ĐINH LÊ VŨ

"Tôi viết bài thơ này vào một trong những thời khắc chông chênh nhất của cuộc đời mình. Bài thơ được viết ra như một sự giải bày những điều không thể nói được thành lời.

Những chông chênh rồi cũng qua. Buồn vui một thuở rồi cũng qua. Chỉ bài thơ là còn lại, như một kỷ niệm. Dù vui hay không vui, đó cũng là kỷ niệm."

Sống đời kẻ khác

Ý nghĩ đầu tiên của anh khi thức dậy vào một ngày mới là nghĩ về một người khác, không phải em...

Ly cà phê anh uống buổi sáng, những câu chuyện vu vơ không đầu không đuôi anh nói là với một người khác, không phải em...

Chén cơm trưa anh đơm đầy thức ăn ở một quán ven đường, ánh mắt ân cần của anh là dành cho một người khác, không phải em...

Cái nắm tay anh siết nhẹ trên phọng đong người, vòng tay anh ôm vợi trong thang máy công cộng là dành cho một người khác, không phải em...

Anh đi coi phim ở Megastar, ăn bắp rang và cười đùa với một người khác, không phải em...

Nụ hôn của anh lúc nửa đêm là dành cho một người khác, anh làm tình với một người khác, không phải em...

Và như thế, anh vất vưởng sống đời sống của một kẻ khác, không phải anh...

- ĐÌNH LÊ VŨ -

ĐINH THU HIỀN

Đinh Thu Hiền, tác giả của "Phóng sự Tình", "Đi bụi", "Người nổi tiếng, tôi biết" đã gieo mình trên cánh đồng thơ và những con chữ đã nở hạt mùa vàng, mùa tình yêu với chút dờn dợn đau, chút đắng đót và một ít dí dỏm. Bài thơ "Làm sao anh yêu nổi em" thể hiện một Đinh Thu Hiền nữ tính đến chua chát với giận hờn: *Em chỉ là quán trọ anh trú tạm không hợp đồng/ Những cái nhìn đắm say không đánh thuế...*

Trích lời giới thiệu của Lê Vũ cho tập "Hiền là Hiền"

Làm sao
anh yêu nổi em

Em chỉ là quán trọ

anh trú tạm không hợp đồng

Những cái nhìn đắm say

không đánh thuế

Đôi mắt em nhà quê

Mái tóc em nhà quê

Nụ cười không thành thị

Làm sao anh yêu nổi em?

Dầu đăm mê đun nóng mùa thu quên

Chiếc áo cỏ em đã từng đan lại

Dầu quanh em bao chàng trai mê

mãi

Em vẫn đành ngốc nghếch quay về

Câu thơ em mang tiếng thờ con dê

Lục bình hoa tím mờ đường cũ

Em mang cả vết buồn lam lũ

Làm sao anh yêu nổi em?

*Gió Hà thành không ru giấc ngủ
đêm*

Bao thiếu nữ đẹp nghiêng ngả phố

Những môi son

quệt ráng chiều thắm đỏ

Những bàn tay mềm mại nao lòng

Em chỉ là quán trọ

anh trú tạm không hợp đồng

Những cái nhìn đắm say

không đánh thuế

Đôi mắt em nhà quê

Mái tóc em nhà quê

Nụ cười không thành thị

Làm sao anh yêu nổi em?!

- ĐÌNH THU HIỀN -

HỒ HUY SƠN

"Anh là người đàn ông của hôm nay", không "văn võ song toàn" như người hùng trong lịch sử, em có yêu không? Người đàn ông "Chỉ có lời nói là chân thật", nhưng người xưa đã dạy "lời nói gió bay", em biết vịn vào đâu? Mong manh thế, liệu em có dám yêu không?... "Giải bày" – bài thơ của Hồ Huy Sơn, một tiếng lòng dịu ngọt của thế hệ 8x.

Giãi bày

Anh của người đàn ông hôm nay

Vai không u

Bắp không nở

Chỉ có trái tim là rộng lớn

Chỉ có lời nói là chân thật

*Không biết những lời cho lá hát, hoa
cười*

Không biết trao em

những lời dịu lười ngọt môi

Người miền Trung

- anh - lời thẳng như ruột ngựa

Nhưng anh biết

nắm tay em khi mùa trở lạnh...

Em biết không

Câu chuyện dài về những con chữ

có thể không làm em vui

Nhưng anh đã từng xem
chúng là điểm tựa
Giống như em
Đã ở bên anh
sau những ngày dài bất tận
Hà Nội buồn hơn ở quê!
Thông thên một nẻo về
Anh muốn được cùng em
đi trên con đường dậy hương hoa sữa
Chúng mình rất yêu mùa thu
Cả anh và em đều tan ra
trong mùi hương dịu ngọt
Bất chấp những cơn gió lùa
Được không em?
Đơn giản chỉ là nụ cười
mộng như bông hoa mới nở
Để anh thấy ấm hơn trước gió
chớm mùa
Những câu thơ thôi không còn đơn
độc
Chúng mình yêu nhau kể từ lúc này,

được chưa?!

- HỒ HUY SƠN -

HỒ MINH TÂM

Chưa chịu xuất bản tập thơ nào, thơ của Hồ Minh Tâm chủ yếu phát hành trên mạng. Anh có giọng thơ lạ, nhiều nhại một cách hài hước và hiện đại nên gây chú ý với cộng đồng mạng. Một bài thơ của anh, có đến mấy chục comment, nhiều người nhắc anh in thơ, nhưng "ăn theo thời, ở theo thế", anh chưa chịu in thơ. Là một kiến trúc sư làm thơ, nên thơ anh có cấu tứ chặt chẽ và khá lý tính, dù đó có là thơ tình.

Bên cạnh chỗ ngồi của trống

em ạ

chúng ta từng nhăm nháp

một vương trời

giàn bông giấy bên đời bữa nọ

thơm

cái nhìn em

giờ đây

bên cạnh chỗ ngồi của trống

bức tường run rẩy

Unbreak my heart !

nàng Toni Braxton đang chết

mặt ghé buồn

thênh

thênh

chưa,

chưa khi nào như thế

mình nhớ mình đến tẻ

*có gì đó như cánh bướm ngược
gió*

chở trời này

về em

- HỒ MINH TÂM -

HOA NÍP

Mỗi người làm thơ đều có cách thể hiện tình cảm và tâm tư của mình theo một cách riêng. Trong thế giới thơ trẻ - hầu hết mọi người làm thơ tự do thì Hoa Níp chọn thể thơ lục bát. Một thể thơ truyền thống của Việt Nam, dễ viết mà khó hay. Thế nên, để đánh cuộc với cái "khó hay" đó, Hoa Níp cố công đổ rượu mới vào bình cũ. Hương rượu có thơm, vị rượu có lạ, tình thơ có nồng... thì mới thuyết phục được người yêu thơ trẻ đương đại. Xin giới thiệu cùng bạn đọc bài thơ "Rồi khi miệng đắng môi cười" của Hoa Níp.

Rồi khi miệng đắng

môi cười

Em đi lối khác bình yên

bỏ tôi ở lại, ngã nghiêng một đời...

thế là... là thế! thế thôi!

*mong em chọn được đúng người em
yêu*

tôi về cùng giọt nắng chiều

buồn lay lắt

dát

theo nhiều phôi phai

con đường, bờ cỏ còn ai?

tôi đi

đi mãi...

quá dài em ơi!

*rồi khi miệng đắng môi cười
cho tôi xin nửa con người của em
nửa kia gọi lại bóng đêm
vì em: nửa trắng, nửa đen vậy mà
thôi,
em về với người ta
tôi về với mảnh trăng già ngày xưa
tôi về cùng những cơn mưa
lạnh căm... hiu hắt...
đong đưa... chuyện đời
sống chung một kiếp con người
lúc yêu nhau đấy,
một lời ra đi.*

- HOA NÍP -

LÊ THIẾU NHƠN

Những ai từng quan tâm đến văn hóa văn nghệ Việt Nam đương đại thì không thể xa lạ với trang web của Lê Thiếu Nhơn. Trang web của anh thể hiện anh là một người có chứng kiến, từng cho đăng những bài viết mang tính chiến đấu, sống chết với chuyện thật-giả văn đàn. Ngoài con người báo chí chính luận ấy, Lê Thiếu Nhơn còn là một nhà thơ viết về Mẹ rất cảm động, viết về thời cuộc rất đau đáu và viết về tình yêu khá lãng mạn. *"Khóa cửa ngăn một giọng cười/ Ánh mắt buồn thương in trên tường cũ/ Em chia phần tôi giấc ngủ chập chờn!"*

Ngõ khuya

mưa tạnh

Em lấy chồng đi

Tôi bớt lo cơn mưa dài hay ngắn

*Tiếng ca về khuya lau lách phận
người*

Dừng nhắc gì cả

*Tin nhắn nghìn trùng gió thổi
qua nhau*

Tôi đứng đợi mùa qua

Bỗng gặp vì sao lạc vào bên cạnh

*Em cũng từng sương lạnh thuở
yêu trắng*

Khóa cửa ngăn một giọng cười

*Ánh mắt buồn thương in trên
tường cũ*

*Em chia phần tôi giấc ngủ chập
chờn!*

- LÊ THIẾU NHƠN -

LÊ THÙY VÂN

Ấn tượng gặp Vân lần đầu tiên khiến người ta phải đặt câu hỏi, một cô bé mong manh thế kia, làm sao chống chọi với cuộc đời. Thế nhưng, hình như người cũng như tên: Vân – mây, mong manh mà bền bỉ, nhìn thấy ngõ tan mau mà hiện hữu muôn đời.

Vân đã in hai tập thơ và một tập truyện, với Vân, dường như mọi thứ đều quy về... chữ tình. Chữ tình với góc nhìn rất riêng tư, nhỏ bé... Thơ cô tự nhiên như dòng nhật kí, cứ an nhiên tuôn chảy...

Người ấy ...

người ấy đến

khi tiếng cười đã vỡ

khi niềm đau cỏ cháy rát chiều

người ấy như anh

phớt đời và kiêu ngạo

*cái nhếch môi cười phảng phất cỏ
hoang*

người ấy như anh

ngang tàng gió núi

người ấy như anh

nhìn em rất đều

trong khắc khoải nhớ quên

*trong hoang mang của tin yêu vụn
vỡ*

em hờ hững quay đi

em và người ấy người đứng

nếu một ngày kia
anh không buông tay em
và nắm tay một người con gái khác
tình yêu đầu tan nát
trong khờ dại mệnh mang
giờ người ấy đã thành quen
giờ người ấy đã thành thân thiết
giờ người ấy đã nắm tay em rất
chặt
giờ người ấy đã đưa bờ vai rất
thật
trong yếu mềm
em cần người ấy cạnh bên
có trách giận gì em không
dốc gió
chiều nay
em đi cạnh người ấy
chứ không là anh...

- LÊ THÙY VÂN -

LÊ VĨNH TÀI

Trong giới văn nghệ sĩ, ai đã từng biết đến thơ Lê Vĩnh Tài thì khi đến Buôn Mê Thuật, không thể không ghé thăm. Bởi thơ và người Lê Vĩnh Tài đều rất đặc biệt, nồng nàn hương vị của núi rừng Tây Nguyên. Tôi ấn tượng với tập trường ca *"Vỡ ra mưa ẩm"* của anh bao nhiêu thì bất ngờ bấy nhiêu khi đối diện với anh vào một chiều mưa phố núi. Một Lê Vĩnh Tài từng học Y khoa, giờ là Doanh nhân, làm thơ với dòng máu nóng chảy trong người. Anh truyền lửa cho tôi với những câu thơ chứa chan đất trời Tây Nguyên bao la. Anh ít làm thơ tình, thơ tình của anh cũng mang bóng dáng Tây Nguyên: *"ngủ đi nước mắt/ dài chấm gót và xanh sương mù/ phố núi đêm nay rất lạnh"*.

Trích lời giới thiệu của Ngô Thị Hạnh

Ngủ đi, nước mắt ...

ngủ đi nước mắt

hàng đêm xanh sương mù

phố núi đêm nay lạnh hơn

đi thôi

*cả vàng trắng rồi cũng là số
phận*

làm chòng chành con đường

*đêm đang hát như người bị phụ
tình*

bài ca lá bay xuống đất

đừng nhắc

lá me li ti trên ghế đá

tháng năm đã nguội

*chuyến xe lam người lấp lên
người*

ngày về ra mắt mẹ

em xanh non bên tách trà

những câu chuyện trời trăng

mặt bàn loang lổ

đừng gửi nữa

ký ức phủ đầy đám mây

hãy tha thứ giấc mơ

có người mang đầy gió trên vai

chao đảo

gió nhiều khi rất nặng

ngủ đi nước mắt

dài chấm gót và xanh sương mù

phố núi đêm nay rất lạnh...

- LÊ VĨNH TÀI -

LY HOÀNG LY

Vùng đêm của Ly Hoàng Ly mang nhiều chất trí tuệ, đầy khủng hoảng, Ly cho trùu tượng trôi vào cụ thể, để cụ thể chuyển sang trùu tượng nhẹ nhàng như cái vẫy tay, như hơi thở nhẹ, như giọt nước mắt: *"Kìa đêm chảy/ Chảy lên trời/ Buốt óc tôi/ Kìa đêm chảy/ Chảy lên trời/ Máu tuột khỏi tim"* . Đêm của Ly choán dần không gian, độc chiếm bầu trời, đêm là chất lỏng, đêm đặc thịt da.

Trích lời giới thiệu của Thụy Khuê cho tập thơ "Lô Lô" của Ly Hoàng Ly - tập thơ gây sóng gió văn đàn Việt Nam năm 2006

Trầm cảm

Em không biết đến tình yêu nồng nàn

Rượu tình yêu có say những đêm

không anh

Người phụ nữ tự trói mình

Bằng sự dũng dưng của anh

Em không biết đến

mây quán quýt trắng

Ồn ào đưa gió lên cây

Người phụ nữ tự làm lạnh mình

Bằng sự hời hợt của anh

Em không biết đến tiếng hót đắm say

Đôi chim sẻ rúc rích bên nhau

Người phụ nữ tự trầm cảm

Bằng giấc ngủ của anh.

- LY HOÀNG LY -

NGÔ LIÊM KHOAN

Ai đã từng gắn bó với Sài Gòn, dường như đều có ý muốn "tỏ tình" với thành phố này. Nơi chộn rộn lo toan và trái lòng khao khát. Tác giả trẻ Tùng Leo, trong một tản văn về Sài Gòn đã viết, *"Sài Gòn bé vậy, sao tìm mãi chẳng ra nhau?"*. Còn với nhà thơ trẻ Ngô Liêm Khoan thì: *"Sài Gòn rộng đến độ/ Mười năm ta xa nhau/ Chưa một lần gặp em tình cò trên phố"* ... Quê của Ngô Liêm Khoan ở Bình Định, cùng quê với nhà thơ Xuân Diệu, anh tốt nghiệp đại học Đà Lạt và sống ở Sài Gòn trên 10 năm để "sinh ra" một bài thơ về "Sài Gòn" như thế.

Sài Gòn

Sài Gòn nắng đến độ

Em phủ kín khẩu trang

Ta chỉ còn biết yêu đôi mắt

Sài Gòn mưa đến độ

Ta chưa kịp xòe ô

Em đã về nhà ai ướt áo

Sài Gòn bụi đến độ

Ta lạc mất mùi nhau

Sau một chiều kẹt xe vô cớ

Sài Gòn đông đến độ

Có quá nhiều dáng người

Ta sưng sốt... là em

Sài Gòn rộng đến độ

Mười năm ta xa nhau

*Chưa một lần gặp em tình cờ
trên phố.*

Sài Gòn vui đến độ

Ta không còn đủ buồn

Để đi hết những quán đêm.

- NGÔ LIÊM KHOAN -

NGÔ THỊ HẠNH

Từ khi còn là nữ sinh, Hạnh đã có thơ tình đăng báo Áo Trắng và được nhạc sĩ Nguyễn Ngọc Thiện phổ nhạc bài thơ “*Tình yêu là câu đố*”. Sau tập thơ “*Rơi ngược*”, Hạnh có một bước chuyển khá mới khi làm thơ về Mẹ và Sài Gòn. Gần đây nhất, báo Tiền Phong đã có lời giới thiệu: “Ngòi bút sắc sảo của Hạnh luôn làm người đọc phải giật mình trước những bất công, những sự trái khoáy của cuộc sống con người hôm nay. Ai đó nghĩ thơ nữ đồng nghĩa với thơ tình sẽ ngạc nhiên với một Ngô Thị Hạnh làm thơ khá “luận đề” và giỏi những “phản đề”.

Lô cốt tình yêu

Anh tặng em bản đồ lô cốt

Để cho em di chuyển được đúng giờ

Đường Sài Gòn dạo này đang thăm mỹ

Chạm chỗ nào cũng nhạy cảm

rất khó... yêu

Em vẫn thường không đúng giờ đã hẹn

với lý do lô cốt đổi thay hoài

thuộc lô cốt đường này,

đường kia đã mọc

bản đồ tình yêu nay lại khác rồi...

Anh nhắn nhó em mau thay đổi quá

nay một tóc này, mai quần áo kiểu kia

không ổn định như là lô cốt vậy

chạy theo em anh hụt mất hơi rồi

*Ráng anh nhé mỗi ngày em mỗi lớn
thành phố mình thay đổi không ngừng
ta sẽ học từng ngày nơi mình sống
lô cốt tình yêu cản trở những trận tình
Anh cần vượt qua ngàn thử thách
để yêu em cùng thành phố
trưởng thành.*

- NGÔ THỊ HẠNH -

NGUYỄN HỮU HỒNG MINH

Hạnh phúc mặn như mưa...

Một hôm đi về, đường xa mưa gió. Chợt nghĩ ngày mai lòng thoáng lạnh. Năm tháng trôi qua, em đã đến bên anh nhưng hình như vẫn chưa một ngày vui? Cơm áo, gạo tiền, con thơ, toan tính... Có một ngày như thế! Và anh cảm ơn cuộc đời đã đưa em tới! Cho đến giây phút này chúng ta vẫn ở trên quả cầu tình yêu và quả cầu đó đang bồng bênh lướt qua hạnh phúc, sóng gió...

Chúng ta yêu nhau. Hạnh phúc lớn lao quá đỗi. Nhiều khi nước mắt mặn như mưa... Mọi thứ như giấc ngủ thôi! Em yêu! Mệt ư? Hãy ngủ đi! Để ban mai thức dậy đọc bài thơ này rồi tiếp tục cuộc hành trình! Vì chúng ta, hai vì sao lạc đã tìm thấy nhau!...

Có một ngày

như thế

Có một ngày như thế

Anh ngủ sâu như chết

Những giấc mơ đỏ đá găm tim

Anh tỉnh dậy bơ vơ

Chiều hoàng hôn rạn rỡ

Những chân trời không còn mọc

Những ngôi sao một thời yêu,

một thời say đã tắt

Mái tóc không còn xanh

Tuổi trẻ huy hoàng

Những con suối bạc

khô héo trên những ngón tay

Gọi tên em lạ lẫm

như nhầm một ai đó

Có một ngày như thế!

Anh lần trở về từ giấc ngủ

Một giấc dài nửa thế kỷ

Khó nhọc bơi đi khi rong rẽ

bám chặt dưới chân

Khóa đời trong mắt xích

Bạn bè hoang lạ như bầy thú

Anh không biết rõ thực hay mơ

Từ thế giới nào anh về

Anh đã ngủ quên bao lâu

Đất hẹp người quá đông

Địa cầu không còn chỗ

Tên em viết trên tay

Bạc màu như cỏ úa

Có một ngày như thế

Khi anh ngủ

Ai bỏ quên trên ngực

một thanh ray thiên hà

Cho thế kỷ nghiền qua

Mặt anh, mặt người

Ngón ngang lạ lẫm bụi khói

Nhưng anh sẽ vẫn đi tìm em

Dù đường về quá xa

Chúng ta mãi mãi thuộc về nhau

Để cùng bay vào giấc ngủ...

- NGUYỄN HỮU HỒNG MINH -

NGUYỄN PHAN QUẾ MAI

Theo Kinh Thánh, thoát tiên, trời đất không có hình thù; bóng tối lan tràn khắp nơi. Thiên Chúa lấy bụi nặn ra con người, thổi vào con người sự sống và đặt con người vào vườn Ê-đen nơi Chúa vừa trồng. Ngài bảo con người: “Con được ăn tất cả quả trong vườn, nhưng không được ăn quả của cây cho biết điều thiện và điều ác. Nếu ăn, con sẽ chết.” Nhưng con người đã sa ngã theo lời dụ dỗ của rắn, hái trái cấm để ăn, và từ đó họ yêu nhau, sinh con đẻ cái. Nhưng cũng vì ăn trái cấm, nên con người phạm tội tổ tông - nguồn gốc của mọi khổ đau vô vàn mà loài người phải hứng chịu hôm nay.

Bạn có nghĩ rằng, trái cấm không chỉ có ở vườn Ê-đen, mà còn hiện hữu mọi nơi trên thế giới, để ngày ngày thử thách chúng ta? Và có phải tình yêu chính là một thứ trái cấm mê hoặc, cho ta hạnh phúc đồng thời muôn vàn đau khổ?

Trái cấm

*Trí khôn bảo em “thôi đừng
yêu anh”*

*Vậy mà con tim vẫn cứ dùng
dằng*

Cỏ thì quá non, mùa thì cứ trẻ

*Đôi thì cứ xanh, sóng nông
nàn thế*

*Tình yêu - trái cấm - mời gọi
trên cành*

*Tuổi người đã vàng mà trái
vẫn xanh*

*Chua ngọt nồng nàn mời mời
gọi gọi*

*Trái cấm tình yêu nào đâu có
tuổi*

*Con đường trần gian bàn chân
rong ruổi*

Cấn vào tình yêu

muôn đời

mắc tội

- NGUYỄN PHAN QUẾ MAI -

NGUYỄN PHONG VIỆT

Nếu được quyền chọn một trong những gương mặt thơ trẻ Việt Nam tiêu biểu nhất đầu thế kỷ 21, tôi không thể quên Nguyễn Phong Việt. Nhà thơ trẻ tài hoa gốc Phú Yên này đang làm sôi sục giới trẻ yêu thơ trong cộng đồng mạng, mang lại cho thơ một lượng độc giả giàu tiềm năng. Và hơn ai hết, anh đang góp phần chứng minh rằng thơ vẫn có sức sống mãnh liệt bằng tâm thế và vẻ đẹp riêng mình giữa thời đại bùng nổ nhiều loại hình công nghệ giải trí, với tập thơ "Đi qua thương nhớ".

Phan Hoàng

Người này và người đó ...

*Tại sao ta chọn người này
mà không là người đó
cũng như giữa nước chanh và tắc đá
vì thói quen hay vì điều gì
mà chính ta nhiều khi cũng không rõ
để rồi ta trượt dài xuống vực sâu...*

*Ta chọn người này
vì đã bước bên cạnh ta dài lâu
ta chọn người này
vì một đôi lần ta được chia sẻ
ta chọn người này
vì có một ngày mưa
ta được về trong chiếc dù xa lạ*

ta chọn người này
vì nghĩ rằng ta đã mắc nợ
một điều gì đó không thể gọi tên...
Tại sao ta chọn người này...
có lẽ ta cũng đã quên...
có những quyết định trong đời
không cần những lí do chính đáng
ta gạt đầu giản đơn
như bao cái gạt đầu khác
ta nắm một bàn tay
mà không bận tâm nhiều đến cảm giác
rồi cứ thế bước đi...
Tại sao ta không chọn người đó
cho một lần đổi thay
người đã khóc như trẻ con
khi mơ về ta trong giấc ngủ
người đã nói dù có ôm hôn ta vạn lần
cũng không đủ
cho tất cả thương nhớ này...
Ta không chọn người đó

*như không chọn một ngày mưa bay
(nhưng ta chọn người này
cũng đâu phải bởi ta yêu nắng ấm...)
ta không chọn người đó
vì tin rằng cuộc đời quá rộng
(nhưng ta chọn người này
cũng đâu phải bởi cuộc đời nhỏ nhoi...)
Tại sao ta không chọn người đó
cho nước mắt lẫn với tiếng cười
hay ta chọn người này
để mong được bình yên mà sống
nhưng làm sao biết sóng gió
thì nhạt nhòa hơn là câm lặng
làm sao biết bình yên không chứa đựng
trong lòng mình vực thẳm
Giữa người đó và người này...
tại sao ta không chọn người đó
dù chỉ để một lần trong đời
được biết hơi ấm bàn tay!*

- NGUYỄN PHONG VIỆT -

NGUYỄN THIÊN NGÂN

Nguyễn Thiên Ngân đã khiến nhiều người ngạc nhiên khi cho ra mắt tập thơ đầu tay *"Mình phải sống như mùa hè năm ấy"*. Bởi trước đó, thế mạnh của Ngân là truyện ngắn, Ngân đoạt giải nhất cuộc thi truyện ngắn "Chân dung tuổi mới lớn" của báo Mực tím khi còn là nữ sinh, đoạt giải tư cuộc thi "Văn học tuổi 20", và thật không ngờ, thơ Ngân cũng truyền cảm lạ lùng. "Giá mà lúc mình đau như dao cắt/ Có một ai chợt nói nhớ mong mình"...

Giá mà lúc

Giá mà lúc mình buồn như tận thế

Có một ai bấm máy gọi cho mình

Mình sẽ khóc mặc thân sơ quen lạ

Quên dặt dè mà thổ lộ linh tinh

*Giá mà lúc lòng mình đang
yếu đuối*

Có một ai yên lặng nắm tay mình

Thì có lẽ mình sẽ mang tình đó

*Mà thương hoài với một dạ đình
ninh*

Giá mà lúc mình đau như dao cắt

*Có một ai chợt nói nhớ mong
mình*

*Mình sẽ tự băng vết thương rớm
máu*

Gượng bước về nơi hẹn cũ nghe

mưa

*Giá mà lúc mình rơi vào đáy vực
Hết trông mong hy vọng hết cả rồi
Có ai đó bảo mình không sao cả
Mình sẽ bò theo dấu vết sông trôi*

*Giá mà lúc mình đang yêu,
người đó
Gửi tin vui lên những ánh sao trời
Thì có lẽ mình sẽ không lưu lạc
Suốt một đời đau đáu cố nhân ơi!*

- NGUYỄN THIÊN NGÂN -

NGUYỆT PHẠM

"Em bực bội với giấc mơ nghèo nàn/ Trong ngôi nhà ẩm thấp.../ Em bực bội với giấc mơ cao sang/ Em chỉ là người dự phần..." thơ Nguyệt Phạm thường được tuôn trào một cách tự nhiên như thế, nhân vật "em" làm trung tâm và cũng làm nền để các ý tứ được phát triển, tung tẩy. Là tác giả của *"Dự báo phi thời tiết"* (in chung), *"Mắt giấy"*, Nguyệt không ngừng sáng tác và viết khá đều tay. Những bài thơ mới nhất của Nguyệt thường viết về giấc mơ, về tiềm thức của người phụ nữ thời hiện đại nhiều chọn rộn.

Em tin giấc mơ?!

Em bực bội với giấc mơ nghèo nàn

Trong ngôi nhà ảm thấp

tường đất hóa vàng

Mẹ vẫn lom khom với mâm cỗ

Mà em tâm trí đi đâu

Em bực bội với giấc mơ cao sang

Em chỉ là người dự phần

và tự ép mình giả vờ chúc phúc

Sao em không được phép ích kỉ

Sao em bắt đắc dĩ

phải làm người tư vấn

Dù trong bụng rối bời

Ai đó đã đi đâu

Em hụi hơi và hụi chân

Em bực bội với giấc mơ hạnh phúc

Khi em trốn chạy đồ dốt
trên chiếc xe rách nát
Sao anh lại đuổi theo
Để làm gì?
Mình đâu có yêu nhau
(là em nói dối đấy)
Sao anh lại hôn em
Một cái hôn nhẹ nhàng trong mơ
Làm khi thức giấc
em bàng hoàng đổ bệnh
Vì ngoài đời,
mình đã có thỏa thuận
Không yêu nhau.
(Hay thỏa thuận đó mình em tưởng
ra?)

- NGUYỆT PHẠM -

PHAN TRUNG THÀNH

"Tôi tin điều mình viết cũng như viên sỏi ném giữa mặt hồ, nó có sóng đấy chứ! Còn thân phận thi sĩ ư? Có gì mà to tát thế, '*chết ba năm còn mùi/ sống một ngày thấy tủi/ nhà thơ/ nhà thơ/ mở cửa đặng nhà thơ*'. " – Đó là lời tâm tình của Phan Trung Thành trong một lần trả lời phỏng vấn về thơ và nhà thơ. Thơ Phan Trung Thành dung dị mà triết lý, nhạy cảm mà thanh thoát, anh viết nhiều về tình yêu, đồng thời cũng viết nhiều về mẹ và quê hương. "*Anh không bỏ sót/ một ánh mắt nào từ em...*"

Chúng ta đang qua vùng chân không

Anh không bỏ sót

một ánh mắt nào từ em,

đêm nay và nhiều đêm lẻ

khi thế giới va chạm,

những vụ nổ kinh người

anh không sợ hơn

không sợ hơn

nỗi buồn đau của linh hồn ánh
sáng

chúng ẩn mặt nơi vô vọng

và quyết tìm một thế giới ẩn vĩa

chúng không phải quặng

nhưng cắt đi từng phần không dễ

nơi ngọn cầu em qua

anh níu từng bước
như cây cỏ níu giọt sương,
giọt sương làm nền em bước
chỉ có chiếc bóng là lặng lẽ
từng nhói đau chia lìa
cũng như quặng
đã không thể cắt chia
anh không bỏ sót nụ cười nào từ
em,
nỗi buồn đập cánh
và tình yêu đơm nước mắt
đêm nay
em lặng lẽ đầy
còn hơi thở nhau tràn trong lặng
thinh.

- PHAN TRUNG THÀNH -

TRẦN MAI HƯỜNG

Là con gái gốc Bắc vào Sài Gòn lập nghiệp, Trần Mai Hương vẫn giữ được nét sắc sảo – tinh táo của một nữ doanh nhân, đồng thời vẫn lãng mạn với thơ văn. Chị đã cho ra mắt hai tập thơ, và cũng như những nữ thi sĩ khác, chị viết nhiều về tình yêu. Tình yêu với biển đảo, tình yêu với anh và một tình yêu với chính bản thân nhà thơ trong những chiều các cớ. *"Có những lúc em không hiểu nổi mình/ Không hiểu tại sao hôm nay đất trời bất thường đến vậy..."*

Đa mang

Thế là xa...

Gió lạc giọng hỏi những điều các có

Nắng vô tâm thả muôn ngàn lát vỡ

Nỗi buồn dài như sông...

Có những lúc em không hiểu nổi mình

Không hiểu tại sao hôm nay

đất trời bất thường đến vậy

Và hình như

Hình như có gì trôi dạt

Nảy xanh mầm tương tư...

Em đã đắm mình vào

đám lục bình biếc tươi kia

*Giấu run rẩy suốt một chiều nắng
mỏng*

*Anh làm sông cuộn khát khao thành
sóng*

Vây bủa lục bình em...

Có bài thơ bất chợt ghé trong đêm

Đêm rộng lắm

Thơ khép lòng bồi rối...

Em xô lệch giữa điệp trùng dấu hỏi

Đa mang này tên anh.

- TRẦN MAI HƯỜNG -

VŨ THANH HOA

Sống ở thành phố biển, Người Nữ trong thơ Vũ Thanh Hoa thật quá ư nồng nàn. Không biết có phải do hơi mặn của muối, hay do trái tim Hoa vẫn luôn khao khát mỗi ngày. Mỗi ngày tươi trẻ, mỗi ngày được sống là một đặc ân. Dù Hoa có viết về nỗi thất tình, người đọc vẫn không ngừng thấy cuộc đời tươi đẹp. *"Em gieo bí mật vào gió/ mùa đợi những hạt quên..."* Hình ảnh trong thơ Vũ Thanh Hoa, đẹp như một bức tranh của biển lúc hoàng hôn.

Lặng lẽ

Em gieo bí mật vào gió

mùa đợi những hạt quên

lá nhuộm nửa thu vàng rung rúc

niêm phong một cái tên

em đóng cửa khứ hồi

những chiêm bao cũ

dấu xưa nhón bước ngược về

*trên phố vắng những ảnh hình ẩn
hiện*

anh đâu?

em quơ tay vào khói

vụn vỡ tiếng còi xe

anh biến vào chiếc máy bay

trên đỉnh cao ốc

anh biến vào ô cửa chiếc taxi

em không bao giờ nhớ số

anh biến vào màn hình laptop

*anh biến vào chiếc điện thoại đơn
thân*

em mãi mê tìm mùa thu

không bao giờ thức dậy

nhặt huyển hoặc trong bóng lá

lặng lẽ

lẻ loi

từng hạt nhớ trở mầm.

- VŨ THANH HOA -

TRẦN LÊ SƠN Ý

Đằm thắm, dịu dàng là cảm giác đầu tiên khi ta có dịp gặp nhà thơ nữ trẻ Sơn Ý. Sơn Ý viết đều nhưng khá kín tiếng trong giới văn chương. Quan điểm, tâm tư, tình cảm của chị hầu như chỉ bộc lộ qua tác phẩm, rất hiếm khi tuyên ngôn hoặc trả lời phỏng vấn. Chị nổi bật khi đoạt giải thơ “Lá trầu” – một giải thưởng thơ chỉ dành cho phái nữ với tác phẩm “Con ngạt thở tình cò”.

Cơn ngạt thở

tình cờ

Mở mắt nhìn hôm qua bừng dậy

Ai vừa đi ngang nơi đây

*Tôi gặp lại cảm giác hôm nào nghẹn
thở*

Buổi chiều tan trong tay

*Hôm qua bừng dậy, ừ hôm qua bừng
dậy*

rạng rỡ tôi, bầm dập chiều

Người lan nhanh như cỏ dại

Tôi bơ phờ, rời rã

Hai bàn tay nhả nhúm tôi bời

*Chỗ đất ấy phơi lưng tróc từng
mảng rế*

Nắng mờ hai vai

Tôi mù quáng xoa đôi bàn chân bỏng

rộp

Tưởng xóa hết vết tích

Ôi những hoài vọng cũ

Chảy không ngờ trong tôi

Ôi anh

cơn ngạt thở bất ngờ

trong một ngày nắng gắt

Tình cò trú chân

Rồi quyết định nơi này

- TRẦN LÊ SƠN Ý -